

**R.P. Ioannis De Lvgo Hispalensis, É Societate Iesv, Jn
Collegio Romano Eivsdem Societatis Olim Theologiae
Professoris, nunc S. R. E. Cardinalis, Dispvtaiones
Scholasticae, & Morales, De virtute, & ...**

Lugo, Juan de

Lvgdvni, 1666

§. Vtrùm cum licentia pœnitentis possit Co[n]fessarius loqui de auditis in
co[n]fessione.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-82358](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-82358)

rationem publicum repellere ab Eucharistia in publico, ex notitia, quam extra confessionem habet de illius peccato publico: quod si dicat: *Iam tibi confessus sum*, potest dicere: *Debet tamen constare Ecclesia per satisfactionem publicam de tua emendatione, quod adhuc non constat.* In occulto etiam petenti debet dare Sacramenta, si ex negatione oritur aliqua, vel reuelatio, vel exprobratio indirecta peccati occulti. Imò, quando ea non sequitur, adhuc iuxta supra dicta non debet vti notitia confessionis ad negandum: quia hoc redderet confessionem difficiliorem, si scires pœnitens posse Confessarium ei postea petita negare, & resistere propter notitiam in confessione habitam.

§. 4. Vtrum cum licentia pœnitentis possit Confessarius loqui de auditis in confessione.

127.
Confessarius
intra aliam
confessionem
potest sine li-
centia pœni-
tentis loqui.

PRImò certum est ex dictis non posse sine pœnitentis licentia. Duæ possunt esse exceptiones, quæ tamen reuera non sunt exceptiones. Prima, si in hac confessione loquatur Sacerdos de rebus, quas pœnitens in præcedenti confessione dixit: nam, licet Gerson *Alphabeta* 34. litt. R. strictè loquatur, dicens, posse fieri seruata discretione: sed sæpè non expedire, vbi pœnitens scandalizaretur, vel ægrè acciperet, hoc tamen nullo modo est contra sigillum, cum sit in eodem foro, sacramentali, in quo Sacerdos ad bene curandum pœnitentem debet considerare etiam peccata præterita, quæ vel sunt circumstantiæ præsentium, vel indicat passionem vehementem, aut aliquid aliud consideratione dignum ad melius cognoscendum statum pœnitentis.

128.
Quid, si in
priori confes-
sione non fuit
idem Mini-
ster.

Circa hoc tamen dubitari posset, an procedat etiam, quando Sacerdos, qui audit hanc confessionem, nouit alia peccata huius pœnitentis ex confessione, quam idem pœnitens fecit alteri Sacerdoti, in qua hic alius fuit interpretes, vel casu audiuit illa peccata, cum esset vicinus; vel Confessarius primus ei dedit notitiã talem, consilij petendi gratia, vt accedente nunc hac secunda confessione, facillè colligat, hunc pœnitentem fecisse illa alia peccata, de quibus fuerat consultus. Dubitari ergo potest, an in hac secunda confessione possit Sacerdos loqui de illis peccatis, quæ prius sciebat notitiã deriuata ex prima confessione: videtur enim non esse hoc contra sigillum, cum non loquatur extra forum sacramentale; sed semper maneat res sub eodem sigillo confessionis. Cæterum, non audeam concedere hanc licentiam: quia, licet vtrumque sit sigillum confessionis; non est tamen confessionis factæ eidem Confessario: nam peccata prioris confessionis sciebat hic Sacerdos, vt aliquid tenens se ex parte prioris Confessarij, & nomine illius: quare participabat sigillum, & obligationem illius. Sicut ergo duo Confessarij, qui audiunt successiue eundem pœnitentem, non possunt conferre inter se, quæ audierunt: sic hic secundus Sacerdos, qui repræsentat duos Confessarios, nempe, primum circa priora peccata, quæ ab illo accepit, & seipsum circa posteriora; non videtur posse quando ipse est Minister, vti notitia, quam habet nomine alterius Ministri: quia singuli Ministri debent seorsim retinere, quæ illis, vt diuersis Ministris, commissa sunt.

129.
An possit sta-
tim post con-
fessionem lo-
qui.

Secunda exceptio esse solet, quando statim finita confessione Sacerdos aliquid circa illam addit, vel aduertit pœnitenti, quod oblitus fuerat. Quod licitum esse docet Henriquez *lib. 6. cap. 23.*

num. 2. in fine: quam sententiam acriter reprehendit Fagundez *lib. 6. de 2. præcepto Ecclesiæ cap. 4. num. 33.* quia, finita confessione non potest, sine noua licentia, loqui de illa Confessarius: & quia post datam absolutionem finitum est primum Sacramentum. Vnde, si fieret nouum peccatum, esset necessaria alia absolutio, & aliud nouum Sacramentum. Ego tamen exceptionem illam probabilem existimo: quia moraliter non intelligitur esse extra confessionem, quod in continenti dicitur. Falsum quippe est, quod Fagundez dicit, data absolutione, finitum esse Sacramentum, & iudicium: nam aliqui imponunt pœnitentiam post datam absolutionem. Et quidem impositio pœnitentiæ grauis satis significat confessionem grauium peccatorum: ergo loqui de peccatis post absolutionem, non est contra sigillum; quia, nimirum, censetur durare adhuc idem iudicium sacramentale, cuius actus sunt absolueret, punire, consulere, monere, corrigere, & similia. Quod potest confirmari ex hoc ipso exemplo: quia, si Sacerdos post absolutionem datam, statim imponat pœnitentiam, v. g. tria ieiunia; iam videtur absolutum illud iudicium quoad omnes sui partes: & tamen nemo dicit, quod si statim compatiens pœnitenti Confessarius iudicet, grauem nimis esse pœnitentiam, & incontinenti dicat: *Sufficit vnum ieiunium.* violauerit sigillum, loquendo post datam absolutionem, & impositam pœnitentiam. Ratio autem est: quia adhuc moraliter censetur durare actio imponendi pœnitentiam: ergo similiter, licet data sit absolutio, potest intelligi moraliter iudicium illud quoad alios actus, qui debuissent præcedere absolutionem; & post illam in continenti fieri possunt, si ear impositio, vel moderatio pœnitentiæ.

Tertiam exceptionem addunt aliqui, vt possit Confessarius ad bonum spirituale pœnitentis promouendum, loqui cum illo de auditis in eius confessione absque alia licentia. Ita Poteanus in *3. sent. part. 5. Thom. part. 2. q. vlt. dub. vlt. concl. 3. notab. 2.* Hæc tamen exceptio regnat communi Theologorum, & fidelium sensui, & dat occasionem violandi sigillum exprobrando peccata audita sub prætextu promouendi bonum spirituale, saltem humilitatem pœnitentis, quo nimis difficilis, & odiosa redderetur confessio.

His positis, secundo certum est de licentia pœnitentis posse Confessarium loqui de auditis in confessione: debet autem hæc licentia esse non præsumpta, vel interpretatiua: sed formalis, & impressa. Alioquin sæpius fingerent sibi talem licentiam Confessarij contra veram pœnitentis voluntatem. Censetur tamen licentiam dare pœnitens, quando ipso interrogat, vel loquitur cum Confessario de aliquo, quod dixit in confessione: quare nimia videtur esse cautela aliquorum, qui ad ostendendam magis fidelitatem, & obseruantiam sigilli, tunc etiam expressam licentiam peti volunt. Debet etiam licentia esse libera, & spontanea: quare, si metu, vel auctoritate extorqueatur, non potest Confessarius sine sigilli violatione, illius virtute aliquid reuelare.

Dubium tamen primum est, an pœnitens possit dare eam licentiam absque eo, quod rem nateret extra confessionem; sed relinquendo eam adhuc intra confessionis sigillum. Aliqui negant, Scotus, Durandus, Maior, Gabr. Alensis, & Angelus apud Suarez *sect. 5. numero 5.* Primò, quia præceptum sigilli est diuinum: ergo non potest pœnitente relaxari. Secundò, quia Confessarius scit, vt Deus: ergo non potest de iis loqui

ut homo, etiam ex facultate poenitentis, nisi detur illi scientia hominis. Tertiò, quia poenitens posset cedere iuri suo; non tamen iuri Sacramenti sicut Clericus non potest cedere privilegio fori, vel Canonis: quia sicut etiam in favorem status clericalis, ut constat ex c. *Diligenti*, de foro competenti, & ex c. *Contingit*, de sententia excommunic. Quarto quia alij, quibus Sacerdos loqueretur, non tenerentur ad sigillum, cum ipsi non audiant illa in confessione. Quintò, quia, si poenitens posset dare illam licentiam, posset Superior ei præcipere, ut illam daret; quòd si non faceret, iam esset suspectus de crimine: si verò concederet, iam Sacerdos posset revelare eius confessionem.

133. Secunda sententia communis affirmat, poenitentem, non solum posse ea, quæ dixit in confessione, extra confessionem dicere, de quo non est dubium: sed etiam dare licentiam, ut manente sigillo confessionis, possit Confessarius ad talem, vel talem effectum uti illa notitia, vel illam alteri communicare sub eodem sigillo. Ita S. Thom. *dist. 21. q. 3. art. 2.* Bonaventura, Richard. Palud. Adrian. Henricus, Sylvest. uterque Soto, Ioann. Medin. Antonin. Nauarrus, Contrarius, & alij, quos asserunt, & sequuntur Suarez *dist. 5. sect. 5. num. 6.* & Valquez *quæst. 93. art. 4. dub. 5. num. 2.* & alij Recentiores communiter. Est autem magna differentia inter hunc modum licentiæ, & illum alium: nam, si poenitens primo modo procedat, dicendo extra confessionem, quod prius in confessione dixerat: iam nec Sacerdos, nec ij, quibus ipse diceret, obligantur ad secretum sigilli confessionis; sed ad secretum naturale pro qualitate materiæ: quare in multis casibus possent illud absque alia licentia manifestare ad aliquod damnum vitandum: fecus verò, quando licentia datur hoc secundo modo, retinendo sigillum confessionis, & non dando aliam notitiam extra confessionem; sed licentiam utendi notitia confessionis ad talem, vel talem effectum: tunc enim omnes ij, ad quos transit ea notitia, obligantur eodem confessionis sigillo.

134. Hoc supposito, probatur conclusio, quia obligatio huius secreti sequitur naturam, & conditionem secreti naturalis, ut semper maneat sub potestate committentis illud: quare, sicut poenitens potest eadem, quæ in confessione dixit, dicere extra confessionem; non est, cur non possit restringere, vel relaxare ipsum sigillum confessionis, prout expedire iudicaverit. Imò de facto ita facit poenitens, quoties per Confessarium licentiam petit à Prælo ad casum reservatum: iam enim vult, ut Confessarius utatur notitia illa, ita ut Prælati maneat obligatus eodem sigillo, nec idem Confessarius manet liber à sigillo. Denique, licet hoc sigillum inducitur sit in favorem confessionis, ne reddatur difficilis; hoc tamen ipsum solum exigit talem modum sigilli, quòd sine licentia poenitentis revelari non possit: qui modus magis favorabilis est confessioni: nam esset onus gravius, si poenitens non posset dare licentiam ad illum usum, retinendo sigillum, sed deberet dicere peccatum extra confessionem, cum periculo, ut iam posset facilius revelari.

135. Vnde ad fundamenta contrariæ sententiæ facile respondetur. Ad primum: poenitens non relaxat præceptum divinum; sed ponit conditionem, qua posita præceptum non obligat: quia solum erat præceptum non revelandi absque licentia poenitentis. Ad secundum: non est opus, quod detur ei scientia alia humana; sed licentia utendi scientia, quam habet, ut Minister Dei; qua sci-

entia non vitur etiam; ut homo, sed ut Minister Dei, ex licentia poenitentis. Ad tertium: est differentia clara: nam etiam cedente iuri suo Clerico, remanet dedecus ipsius status, si trahatur ad tribunal laicum: cedente autem poenitente, nihil detrimenti patitur Sacramentum, cum non reddatur idem difficilior; sed suavior, & utilior confessio, cum afferat sigillum, cuius clavem habeat pro arbitrio poenitens ipse; ita ut possit ex parte aperire, & ex parte retinere. Ad quartum, iam in superioribus vidimus, quomodo notitia illa transeat ad omnes alios cum eadem obligatione sigilli. Ad quintum, eadem difficultas remanet in sententia contraria: facilius enim poterit Superior præcipere poenitenti, ut dicat extra confessionem Sacerdoti, vel sibi quod in confessione dixerat. Respondetur ergo, Superiorem non posse præcipere, quòd detur talis licentia: quòd si Tyrannus id præcipiat, non est ei obediendum: imò, quoties Superior id præcipiet, tyrannicè præcipiet, nec licentia eo modo extorta aliquid prodesset Confessario, ut *suprà* monuimus.

Dubitatur secundo, an, si poenitens velit dare licentiam priori modo, dicendo extra Confessionem, quod in confessione dixerat; debeat repetere totum sigillatim, sicut si Confessarius nihil sciret, vel sufficiat dicere: *Quod in confessione dixi, id totum dico tibi nunc extra confessionem, ut possis facilius ea notitia uti.* Pater Valquez *dicto dub. 5. num. 5.* dicit, repetendam in particulari historiam, & peccatum extra confessionem: quod prius dixerat Durandus apud Suarez *dist. 5. sect. 5. num. 4.* Vnde infert idem Valquez, quando peccatum complicitis manserat sub eodem sigillo; quia fuerat vel complex, vel materia, aut obiectum peccati poenitentis, saltem ex eius ignorantia; non sufficere licentiam poenitentis absque licentia eiusdem complicitis, ut Confessarius illud possit revelare; nisi poenitens extra confessionem repetat totam historiam, & det aliam notitiam directam extra confessionem: quia sigillum Sacramenti impositum est etiam in favorem complicitis, & non solum poenitentis.

Vtrumque difficile est. Nam, quod attinet, ad primum, frustra videtur fieri illa repetitio historiarum, quam novit Confessarius, ut notat etiam Suarez *dicto n. 4.* Sicut enim sufficit in confessione, si poenitens dicat: *Accusa me de illo peccato, quod extra confessionem tibi dixi*, nec oportet, aliam novam scientiam dare Confessario: cur non sufficiat dicere extra confessionem idem peccatum, remittendo se ad notitiam prius in confessione datam? Dices: iam postea Sacerdos uteretur extra confessionem notitia habita in confessione, cum extra confessionem non habuerit talem notitiam distinctam. Sed contra: quia etiam in primo casu Sacerdos, cui poenitens breviter confitetur peccatum, quod extra confessionem late dixerat, iudicat in confessione per notitiam non acceptam in confessione, cum tamen ibi debeat iudicare secundum ea solum, quæ in confessione poenitens dicit, non secundum ea, quæ aliunde ipse scit. In utroque ergo casu dicendum est, illam notitiam brevem, & compendiosam æquivalere notitiæ distincte prius datæ: atque idem in casu nostro accepisse virtualiter, & æquivalenter extra confessionem totam illam notitiam: sicut in primo casu accipit totam illam virtualiter, & æquivalenter intra confessionem.

Secundum verò, quod Pater Valquez dicit, requiri licentiam complicitis, ut possit Sacerdos

136.
An oporteat
extra confes-
sionem inter-
tere totum sigillatim, sicut si Confessarius nihil sciret, vel sufficiat dicere: *Quod in confessione dixi, id totum dico tibi nunc extra confessionem, ut possis facilius ea notitia uti.*

137.

138.
An sufficiat
licentia poeni-
tentis sine li-
centia com-
plicitis.

ut

vti notitia confessionis, quando non datur ei alia notitia extra confessionem, difficile etiam est. Primò, quia hoc secretum sequitur conditionem, & naturam aliorum secretorum, in quibus constat, ius secreti acquiri illi soli, qui illud committit, quo solo credente, cessat obligatio ex secreto, licet remaneat obligatio non infamandi complices sine necessitate. Sic ergo secretum confessionis solum affert ius pœnitenti; quo cedente, remanet solum obligatio naturalis non infamandi proximum: non verò obligatio ex Sacramenti sigillo. Secundò, quia hæc obligatio sigilli tota est, vt vidimus, ne confessio difficilior fiat: hoc autem solum respicit ipsum pœnitentem: nam facilitas: vel difficultas tota est solum in ordine ad eum, qui facturus est confessionem, cum tota sit ad operandum: illa ergo solum reddere possunt difficultatem confessionem, quæ detertere possunt pœnitentem, qui solus eam facere debet: si enim pœnitens non deterreatur; confessio manet æque facilis. Certum est autem, quod pœnitens non deterretur à confessione facienda ex eo, quod Confessarius absque licentia complices possit illam reuelare cum licentia solius pœnitentis: imò, vt *suprà* dicebamus, hoc ipsum reddit confessionem magis facilem, & gratam pœnitenti, cum videat à sua voluntate totum sigillum pendere absque dependentia ab alio, cuius licentia etiam exigatur: ergo magis est in fauorem confessionis, quod licentia complices non requiratur; sed solius pœnitentis; qui tamen consulere debet complices famæ, iuxta ea, quæ latè diximus *suprà*, *disputat. 16. sessione 7.* circa obligationem non prodendi complices absque necessitate. Vide alias rationes apud Suarez *infra disputat. 34. sessione 3. numero 7.* vbi illam sententiam aliis fundamentis impugnatur.

139.
An sufficiat
licentia peti-
ta & non ob-
tenta.

140.

Dubitatur tertio, vtrum Confessarius petens licentiam à pœnitente ad loquendum cum eo de confessione audita: quia oportet aliquid aduertere de nouo: possit, pœnitente renuente, petita, & non obtenta licentia, loqui cum eo de auditis in confessione. Affirmant nonnulli, Suarez in *presenti, dicta sess. 5. num. 3.* quem sine causa citat pro contraria sententia Diana 1. *tomo tract. 1. miscellan. resolut. 12.* cum Suarez nimis clarè hanc primam sententiam tradiderit, cuius verbis relatis eandem sequitur Filliucius *tom. 1. tract. 7. cap. 11. quest. 5. num. 324.* Nihil in *addit. quest. 11. art. 1.* & implet Diana *tom. 2. tract. 4. de Sacrament. resolut. 87.* relato Turriano, eundem Suarez citat pro hac sententia.

Contraria tamen communis est, & verior, quam tenent Reginaldus; Soto; Toletus; Rodriguez Magala; Bonacina; Syluius; Onuphrius, quos affert Diana 1. *tomo. dicta resolut. 12.* Turrianus de *pœnitent. quest. 11. artic. 1. disputat. 33. dub. 6.* & Fagundez lib. 6. de *secundo præcept. Eccles. capite quarto, numero 33.* cum aliis, quos ibi affert. Probatur primò ex communi doctrina, & generali regula, quod Confessarius de confessione sine licentia pœnitentis loqui non potest, à qua sine fundamento fieret talis exceptio. Et confirmari potest ad hominem: quia Auctores contrariæ sententiæ dicunt, petendam esse prius licentiam: si autem sigillum non obligat ad non loquendum cum pœnitente de confessione in eo casu, non video necessitatem petendi licentiam, nisi causa vrbauitatis: nam licentia pœnitentis non requiritur, nisi propter obtaculum sigilli: si ergo non obstat sigillum, non requiritur petitio licentiæ, sed posset ex abrupto Confessarius dicere,

quod volebat: consequens autem non conceditur ab iis Auctoribus, nec credo facile illud concessuros.

Dices, non loqui Confessarium tunc extra confessionem, sed supplet, & perficit eam; quæ inchoata, & imperfecta remanserat. Ita responderet Suarez. Sed contrà: quia, si hac occasione perficiendi; quod defuit, potest Confessarius continuare per totam vitam eandem confessionem, sigillum certè prorsus corrueret: nam ad Confessarium pro suo munere spectat non solum morere, sed corrigere etiam pœnitentem: quare posset per totam vitam corrigere, & obiurgare pœnitentem propter illa peccata, quod totum diceret, se intra confessionem facere, quam quoad actum corrigendi, & obiurgandi vult magis perficere; quia non satis reprehendit pro merito peccatorum: quod certè confessionem redderet intolerabilem, & fideles omnes grauissimè scandalizarentur, quasi de sigillo omnino violato. Fatendum ergo est, non posse Confessarium sine pœnitentis licentia resumere illud iudicium, quod iam semel moraliter finitum fuit. Quare in prædicto casu, si aliquid supplendum est, debet petere licentiam, si commode possit, qua negata, satisfactio suo muneri iuxta ea, quæ diximus, *suprà disp. 22. sess. 3.*

Demum observandum est id, quod merito notauit Nauarrus in *dicto cap. Sacerdos numero 51.* quod dicitur sibi accidisse, quod, dum Sacerdos aliquis cuiusdam confessionem audiret, ipso cernente, relicto pœnitente, ad ipsum venit consilium petiurus, quo habito, rediit statim, vt pœnitentem absolueret: quod quidem, si de licentia pœnitentis fecit, tolerari potest; sin minus, ex ignorantia potuit excusari à sigilli violatione: & in hoc aliqui simplices Confessarii solent non ratò deficere consilium petentes in talibus circumstantiis, in quibus persona pœnitentis non difficile intelligitur.

§. 5. Alia duo dubia de hac materia.

Primò dubitatur, an Confessarius possit, quando confitetur, ad explicandum suum peccatum, quod in audienda confessione commisit, aliquid dicere, vnde intelligatur peccatum, quod eius pœnitens confessus est, & notitia pœnitentis habeatur. Certum est, debere propter integritatem suæ confessionis, querere, si potest, alium Confessarium, cui integrè possit confiteri suum peccatum absque periculo violationis, iuxta ea, quæ *superius* diximus circa obligationem non manifestandi in confessione complices absque necessitate. Quando verò vigeret necessitas confitendi, & non posset Sacerdos confiteri integrè suum peccatum absque significatione peccati, quod audiuit: aliqui dicunt, ob integritatem confessionis posse illam aliam confessionem reuelare. Ita Gabr. in 4. *dist. 21. q. 1. art. 3. dub. 1. casu 5.* & probabilius id iudicat Soto in 4. *dist. 18. quest. 4. art. 5. circa solutionem quarti, & de secreto, membr. 3. q. 4.* Quod probant primò: quia integritas confessionis fortius obligat, cum sit in reuerentiam illius iudicij: sigillum verò in gratiam pœnitentis. Secundò, quia Sacerdos magis debet consulere suæ salutis, quam famæ sui pœnitentis.

Contraria sententia communis est omnibus ferè Theologis, & proculdubio tenenda quare primam probabilem non esse, affirmat Suarez *disp. 33. sess. 1. n. 18.* apud quem, & apud Valsg. *dicto art. 4. dub. 4.* videri possunt Theologi, & Summi nostram sententiam